

Εύκολος ο δρόμος του κακού, δύσκολος ο δρόμος του αγαθού (Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Όσο εύκολα αλλάζουν και ξεπέφτουν οι ευθείς, τόσο δύσκολα μπορούν να μεταβληθούν οι αντίθετοι, οι πονηροί» (Άγιος Ιωάννης Κλίμακος, λόγ. κδ΄ 11).

Η τρεπτότητα είναι χαρακτηριστικό της ανθρώπινης φύσης. Μόνον ο Θεός είναι άτρεπτος και απολύτως αναλλοίωτος – ο μόνος όντως πιστός. Δεν αναφερόμαστε στα κτιστά πνεύματα, αγγέλους και δαίμονες: και αυτοί μετά την πτώση του πρώτου αγγέλου, του εωσφόρου, καταστάθηκαν μερικώς άτρεπτοι: οι μεν άγγελοι παγιωμένοι στο αγαθό, οι δε δαίμονες παγιωμένοι στο πονηρό και κακό.

Τι τραγικότητα όμως για τον άνθρωπο! Η τροπή προς το πονηρό είναι απείρως ευκολότερη από την τροπή προς το αγαθό, προς τον Θεό. Να είσαι δημιούργημα του Θεού, να σε διακρατεί με τη γεμάτη αγάπη Πρόνοιά Του, να σου δίνει διαρκώς ώθηση προς τον αληθινό σκοπό σου: τη ζωντανή σχέση σου μαζί Του, κι εσύ να ρέπεις αδιάκοπα προς το αντίθετο! Τι μυστήριο περικλείει την ελευθερία του ανθρώπου! Ποιος μπορεί να εξηγήσει αυτό που λογικά δεν μπορεί να κατανοηθεί με τίποτε;

Το 'δειξε η δημιουργία του ανθρώπου: με μόνη την υποκίνηση του Πονηρού, ο άνθρωπος δείχνει ανυπακοή προς τον Πατέρα και Πλάστη του· το 'δειξε όλη η πορεία της πρώτης αποκάλυψης στην Παλαιά Διαθήκη: ο εκλεκτός Ισραήλ διαρκώς αμφισβητεί και αντιδρά στις επεμβάσεις του Θεού· το βεβαίωσε με τον πιο περίτρανο τρόπο ο ερχομός του Χριστού, του Ίδιου του Θεού ως ανθρώπου: οι άνθρωποι Τον περιφρόνησαν, Τον αμφισβήτησαν, Τον σταύρωσαν! Κι έκτοτε το ίδιο: «ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών και εις σημείον αντιλεγόμενον»! «Οι ίδιοι ουκ έλαβον Αυτόν»!

Το βλέπουμε κι εμείς στην καθημερινότητά μας: πιο εύκολα στρεφόμαστε προς το κακό. Το κακό, με ωραίο ασφαλώς περιτύλιγμα, μας ελκύει περισσότερο. Αυτό που λέει ο στίχος του λαϊκού άσματος: «είναι γλυκό το πιότο της αμαρτίας», φαίνεται να ισχύει και για μας.

Τι γίνεται λοιπόν; Υπάρχουν ασφαλώς εξηγήσεις, αλλά δεν επαρκούν για μία πλήρη

απάντηση. Για παράδειγμα: η ροπή προς το κακό λειτουργεί εγγενώς πια προς τη φύση μας, φτιάχνοντας μία δεύτερη φύση, τη συνήθεια. Πόσο εύκολα μπορούμε να αντισταθούμε σε ό,τι έχουμε κακώς συνηθίσει; Τα πάθη έπειτα: οι δυνάμεις δηλαδή της ψυχής μας που λόγω ακριβώς της κακής συνήθειας έχουν διαστρεβλωθεί, έχοντας σύμμαχο και το ίδιο το σώμα μας: νιώθουν την ηδονή που τους δημιουργεί η πονηρία και η αμαρτία. Πόσο εύκολα μπορούμε να αντιπαλέψουμε με αυτό που μας είναι τόσο ευχάριστο;

Κι όμως! Είναι τόσο αναγκαία η στροφή τελικώς προς τον ανηφορικό δρόμο της αρετής, κατά τον Κύριο, διότι είναι η μόνη που οδηγεί στη ζωή. Ο άλλος δρόμος είναι ο δρόμος του θανάτου. Κι έχουμε δύο ισχυρότατους συμμάχους για να πάρουμε τον δρόμο αυτό: Πρώτον, τη βοήθεια του ίδιου του Κυρίου – δεν παλεύουμε μόνοι! Και δεύτερον, όσο επιμένουμε και συνηθίζουμε στο αγαθό, τόσο πια αυτό γίνεται η τρυφή και η απόλαυσή μας.

Πηγή: pgdorbas.blogspot.com